

**Zuzana
Dostálová**

**Tichý
nájemník**

Tichý nájemník

Tichý nájemník

Vyšlo také v tištěné verzi

Zuzana Dostálová

Tichý nájemník – e-kniha

Copyright © Paseka, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Zuzana
Dostálová**

**Tichý
nájemník**

Paseka

TICHÝ NÁJEMNÍK

Copyright © Zuzana Dostálová, 2025

ISBN 978-80-7637-532-1

ISBN ePUB: 978-80-7637-589-5

ISBN MOBI: 978-80-7637-590-1

ISBN pdf: 978-80-7637-591-8

Rebeka

Velká okna, omítka nijaká, zašlé okapy. Přesto dům dominoval celé ulici. Budova obvodního soudu. S každým krokem se mi vzdalovala a s každým krokem ze mě něco odcházelo, ale i tak jsem čekala víc. Větší úlevu? Větší pocit svobody? Ještě jednou jsem se otočila. Slunce se opíralo do prosklených vikýřů, až oslepovalo. Chtěla jsem si promnout oči, ale rozmazala bych si řasenku. Možná mě pálily z únavy, možná ze zadržovaného pláče. Rebeko, ty jsi rozvedená, došlo mi konečně. Rozvedená!

„Haló!“ ozvalo se odleva. Taxikář žmoulal v koutku sirku, dlaň měl vystrčenou z okýnka.

„Ne,“ naznačila jsem rukou. „Neobjednávala jsem si.“

Sirku vyplivl a otráveně přikývl.

Od rána mě tlačily boty. Ale vzít si je na takovou událost, i za cenu puchýřů, byla nutnost. Ať ví, o co panáček přišel. Jak rád slovo panáček používal?

Dokulhala jsem do první kavárny, potřebovala jsem si sednout. Servírka mi přinesla nápojový lístek a oznámila, že nemá led. Objednala jsem si kávu a v telefonu zadala do vyhledávače „co dělat po rozvodu“.

Hlavní povinností bývalých manželů po úspěšném a pravomocném rozsudku o rozvodu manželství je změna osobních dokladů. Manželé jsou povinni zajistit změnu údajů v občanských průkazech tak, aby byly v souladu se skutečností a realitou.

Servírka se přišourala s šálkem kávy a líně ho přede mě postavila.

Ten z bývalých manželů, který nemá právo na další užívání bytu či domu, nebo kterému tento byt či dům nebyl určen do vlastnictví, musí společně bydliště opustit a sám si zajistit nové bydliště, pokud to do té doby už neudělal.

Kolikrát už jsem podobný text četla.

Káva byla horká. Do letního dne se nehodila.

Musí společně bydliště opustit a sám si zajistit nové, pokud to do té doby už neudělal. Ne, neudělal. Marek mě nechává přespávat v pokoji pro hosty, a já mu to oplácím tím, že se nepotkáváme.

Dál už to ale nejde. Ty dlaždičky, co jsem platila, mi stejně nevrátí, ani těch pět let mizerného života v jeho bytě.

„A co sis myslela?“ řekl naposledy. Naběračkou ujídal maminčinu omáčku z hrnce a kapal na spo-

rák. To dělal ostatně vždycky. Ke konci vyčítal už úplně všechno.

Pokoj pro hosty už dávno nebyl pokoj pro děti. O tom se mluvilo první dva roky. Pak téma děti někam zmizelo. Viselo nad námi jako prádlo, co nechce nikdy uschnout.

Bylo deset. Za výlohou otvíraly první stánky s ovocem. Trhovci vynášeli košíky s předraženými jahodami a stavěli je před dřevěné boudy. Jahod nebylo nikdy dost. A když už je někdo přivezl, máma je pokaždé rozdělila na tři části. Ovocné knedlíky na oběd, pár jahod na koláč a velkou hrst Rebečce. S cukrem a smetanou.

„Dáte si ještě něco?“ Servírka se natáhla po mém šálku. Nevšimla si, že jsou na dně ještě minimálně dva loky.

„Zaplatím.“

S každým krokem jsem cítila ostrou bolest. Už jsem ani nedokázala rozpoznat, kde lodičky dřou. V kabelce jsem hledala peněženku a přemýšlela, jak dojdu domů. Do místa, které už dlouho nebylo mým domovem.

Všechny dny plynuly stejně. Od rána jsem byla v práci a přespat jsem chodila k Markovi až večer.

„Nemáš nikoho? Alespoň na chvíli?“ ptala se mě

ně-kolikrát kolegyně Jana v kabinetu. Neustále mě upozorňovala – začala s tím už před rozvodem –, že u ní místo není. „Řekni Gitě,“ pozvedla obočí a dál bezstarostně opravovala písemky z chemie.

„Gita bydlí v garsonce,“ namítla jsem.

„Gita si vždycky dokázala se vším poradit,“ utrousila a v jejím pohledu byla stále ta stejná zášť. Gitu, moji nejlepší kamarádku a naši spolužačku z pedagogické fakulty, neměla ráda.

Ohřála jsem si večeři a snědla ji v kuchyni vestoje. Dívala jsem se z okna do vnitrobloku. Sousedka zalévala macešky. Zase jí vadly. Jako každý rok. Stačilo pár dnů sucha a odešly jí úplně. Celý ten její záhonek vypadal jako hrobeček. Umyla jsem talíř, utřela ho a vložila zpátky do skřínky. Utěrkou setřela linku. Každou stopu po sobě uklidila. V kuchyni, kam jsem už nepatřila.

Všechny moje věci byly vyskládané ve třech velkých kufrech. Jen pár kousků oblečení leželo ve dvou poličkách skříně hned vedle postele. Stačilo zapnout zip a jít.

Otevřela jsem znovu notebook a rozklikla inzerci.

*Pronajmu neprůchozí pokoj s jedním lůžkem v podkro-
ví RD. K dispozici společný velký obývací pokoj, sociál-*

ní zařízení, kuchyň. Pro nekuřáky a bez zvířat. Nájem včetně poplatků 8 000,- Vratná kauce jeden nájem.

Bylo to poprvé, co mě nějaký inzerát opravdu zaujal. Majitel nepodepsán, ale e-mailovou adresu uvedl. Odpověděla jsem obratem.

*Dobrý den,
měla bych vážný zájem o Vámi nabízený pronájem
podkrovního pokoje. Je, prosím, Vaše nabídka stále
aktuální?*

Děkuji

Mgr. Rebeka Fialová

V chodbě klaply dveře. Marek si zul boty a strčil je do botníku. Nasoukal se do pantoflí a odšoural se umýt si ruce. Veškeré jeho zvyky jsem znala nazpaměť. Celý jeho život byl jeden velký rituál. Jako kdyby ani nežil. Řídil ho jakýsi počítač a vlastní matka. Obědy vozila v zavařovacích sklenicích, včetně příloh, a nikdy nezapomněla na tašku ovoce nebo plátovajec. Tak vysokou laťku nebylo možné překonat. V kuchyni si ohřeje omáčku a ani se nebude obtěžovat naservírovat si ji na talíř. Měla bych být ale ráda, že mě tu trpí. Kolikrát jsem si říkala, že je to v jádru hodný člověk, že ho matka jen špatně vychovala. A že

vse mi třeba podaří ho změnit. Vždyť byly časy, kdy veškerou svoji energii věnoval nám oběma. Teď spolu komunikujeme jen přes WhatsApp, vyhýbáme se sobě. Až na dnešní ráno. U soudu.

*Dobrý den,
nabídka je aktuální, pokud máte zájem, prohlídka je
možná zítra mezi 9:00 a 19:00 na adrese Hošťálkova 15,
Praha 6.
S pozdravem
Daniel Jurák*

Zprávu jsem si přečetla dvakrát za sebou. V chodbě zhaslo světlo. Marek si posedí deset minut na záchodě, dá si sprchu, přečte si vlasy hřebínkem, v pyžamu si lehne s buráky k televizi na pohovku a pustí si detektivku. Panáček.

Přikryla jsem se po bradu, byla mi zima, přestože venku byla teplá noc. Když jsem Marka přivedla poprvé domů, máma byla nadšená. Nevím, proč měla dojem, že nemít chlapa ve třidvaceti je už poměrně alarmující. Dokonce to i naznačovala tátovi. Ten se ale o moc nestaral. Všechno nějak dopadne. Tak přesně to říkal. Naposledy než odjel na Symposium praktické neurologie v Brně, kde dostal mrtvici. Máma ho pak tlačila rok na vozíku, než ho postihla druhá, smrtící.

Půl roku nato si mě Marek vzal a bylo to jedno z jeho nejhezčích a nejdůležitějších gest. Máma se těšila z našeho štěstí a čekala na vnoučata. Občas přijela autobusem z Berouna a poseděla u kávy. Jako kdyby se o to naše štěstí bála. Já dodělávala fakultu a Marek dostal lukrativní místo v bance.

Skrz okno prosvítal měsíc, byla ho sotva půlka, ale zářil jasně. Světlo dopadalo na tři kufry, ve kterých byl ukryt můj dosavadní život.

Konec našeho vztahu přicházel plíživě a zavinila ho Markova matka. Měla jsem pocit, že žije s námi, sedí s námi u stolu, rozhoduje, co si uvaříme k obědu, jaké pivo si má Marek dát, jaké televizní programy sledovat, jaký nábytek si pořídit. A Marek se matce snažil vyhovět. Já po promoci nastoupila na základní školu a dojížděla přes půl Prahy. Domácí přípravy a samotné vyučování mi vzaly spoustu času, který bych mohla věnovat jemu. To byla voda na mlýn jeho mámy.

Víčka mi těžkla, zalepené puchýře na nohou pořád pálily. Ve vedlejší místnosti zvuky z televize utichly. S přicházejícím snem bylo lehké.

Rebeko, jsi rozvedená.

Vyjela jsem tramvají nad Pražský hrad a vystoupala kopec ke Strahovu. V ulici plné opravených vil postávalo několik aut a mezi nimi se proplétaly dvě

kočky. Hošťálkova patnáct. Ještě jednou jsem koukla na Google maps a zamířila k vysokému domu se střešní přístavbou. Zazvonila jsem. Přišel otevřít padesátník v kraťasech a tričku s límečkem. Představil se a pozval mě dál. Vyšli jsme dvě patra. Nechal mě jít před sebou a pohrával si s klíči. Ukázal mi hezký, světlý pokoj v podkroví.

„Vedle je obývací pokoj,“ naznačil k zavřeným dveřím.

„Tam bydlí kdo?“ osmělila jsem se.

„Zatím nikdo.“ Poškrábal se na tváři. „A tady je toaleta.“

„Já bych to brala!“ vysypala jsem ze sebe. Opravdu se mi tam líbilo. Nad postelí bylo okno. Kdo by nechtěl spát pod noční oblohou?!

„K nastěhování ihned, vratná kauce jeden měsíc,“ odvětil naučeně.

Otevřel skříň, aby mi ukázal, jak prostorná je, a znovu se otočil ke mně. „A... můžu vědět, co děláte?“

„Učím. Jsem učitelka na základní škole.“

„Copak učíte?“

„Český jazyk a literaturu.“

Poprvé se nepatrně zasmál. Upravil si límeček a sdělil mi, že ještě dnes odpoledne pošle smlouvu.

Že by se na mě usmálo štěstí? Kolik pokojů a gar-

soněk jsem za poslední dva měsíce viděla? Všechny byly buď průchozí, drahé, nebo v hrozném stavu.

Zpátky k Pražskému hradu jsem se i přes odřené paty spouštěla pěšky. Kráčela jsem pohádkovou cestou lemovanou honosnými vilami, exotickými keři a rozlehlými zahradami. Vytáhla jsem telefon a poklepala na displej.

„Mami?“

V telefonu zachrastilo.

„Rebečko, ty voláš? To jsem ráda!“

„Mami, musím ti něco říct.“

„Jakpak se máš? Co Marek?“

Máma zněla vesele. Čím je starší, tím častěji se jí mění nálady. Jednou nemá trpělivost na vysvětlování, jindy by člověka nepustila ke slovu.

„Mám se dobře, mami. My jsme...“

„Copak?“

„Jsme rozvedený.“

Srdce mi tlouklo až v krku.

„Co? Proč jsi mi to prokristapána neřekla?“ zamrmolila.

„Já nevím,“ zlomil se mi hlas.

„Vždyť jsem to věděla, že máte trable, Rebečko.“

„Já vím, že ti to došlo už dávno.“

„Jenom jsem si myslela, že se to přežene, že je to na chvíli.“

„Já vím. Já...“

„Jsi tam?“

„Zavolám.“

Víc jsem říct nemohla, klepala se mi kolena. Telefon jsem strčila do kapsy a zrychlila. Všechno se rozpíjelo. Keře, domy, zahrady. Slzy se valily nekontrolovaně ven.

Vyklidila jsem skříň. Zbylé kousky oblečení jsem nacpala do jednoho z kufrů a boty naházela do tašky. Markovi jsem napsala zprávu a naposledy pročetla smlouvu. Dopoledne jsem si ji pro jistotu vytiskla v kabinetu. Jana právě se zaujetím připravovala test z vlastností látek. Stěhování jsem jí zapřela.

Dobře, přijedu ve čtyři, odpověděl Marek.

Jak napsal, tak bylo. Přesně ve čtyři hodiny zachrastily klíče v zámku. Poklepal na dveře a vstoupil. Rozhlížel se, jako by ten malý pokoj ani neznal. Vzal do každé ruky jeden kufr a vykročil. Na mě zbyl poslední. Zastavil se v chodbě a znovu se obouval.

„Taxi máš?“ v pokleku si zavazoval tkaničky.

„Za patnáct minut,“ vypadlo ze mě.

Zkontroloval telefon a posadil se na botník.

„Děkuju.“ Natáhla jsem se pro obouvací lžici a s bolestí si nazula tenisky.

„Za co?“ podíval se nechápavě. Vlasy mu padaly do čela a musel je každou chvíli odhrnout na stranu. Vždycky jsem si myslela, že je to nějaký tik.

„Prostě tak,“ pokrčila jsem rameny.

„Kolik ještě?“ přešel palcem po displeji.

„Deset minut.“

„Já děkuju tobě,“ vyrazil ze sebe.

Jeho slova se nesla chodbou trochu nepatřičně a slyšela jsem je po dlouhých měsících poprvé. Přemýšlet ale o tom, jestli bych chtěla všechno vrátit, jsem si zakázala. A už vůbec ne v takové chvíli. Štěstí, že se nakonec rozcházíme poměrně důstojně.

„Můžeš?“ odkašlal si.

„Copak?“

„Jestli mi můžeš vrátit klíče,“ vyslovil úsečně. Bylo znát, že ani jemu není dobře.

Svazek s třemi klíči jsem položila na botník vedle něho. Voněl toaletní vodou, která mi už dlouho vadila. Byla ostrá, kořeněná a dřevitá. Přesto mi připomínala dávno ztracenou jemnost.

Pan Jurák mi pomohl s kufry do podkroví. Podepsali jsme smlouvu a předal mi klíče. Vybalila jsem a stoupala si na postel. Otevřeným střešním oknem se mi naskytl neuvěřitelný výhled. V dálce se rýsoval Říp, před ním část Výstaviště v Holešovicích a v popředí

vpravo se tyčila Petřínská rozhledna. V pokoji bylo vedro. Naproti posteli stála úzká skříň a u ní stolek s jednou židlí. Společnou kuchyň, která byla přes chodbu, mi pan Jurák ukázal jen letmo. Byla však čistá a zřejmě nová. Trochu mě znepokojovalo, jaký soused se ke mně nastěhuje, s kým budu sdílet obývací pokoj, s kým se střídat v koupelně. Bála jsem se ale pana Juráka zeptat, jestli by mohl preferovat ženu. Byla jsem ráda, že jsem konečně našla bydlení, kde bych mohla začít znovu.

Do skříně jsem naskládala zbytek oblečení a seběhla schody. Na dvorečku seděl pan Jurák. Popíjel kávu z modrého hrnku, nohu měl přehozenou přes druhou a listoval časopisem.

„Zabydlená?“ usmál se a listoval dál, jako by ani nečekal na odpověď.

„Trochu.“

„Tak snad se vám tu bude líbit, je tu klid.“

„Líbí už teď.“

„To jsem moc rád,“ naslinil si prst.

Ještě chvíli jsem se rozplývala. Nad domem, zahradou, nad celou tou krásou.

„Jestli máte kolo, brusle, támhle je garáž, vešly by se,“ ukázal doleva a napil se.

„Nemám, nejezdím, ale děkuju.“

Kývl a pokračoval v listování.

Strčila jsem do branky a vydala se tentokrát opačným směrem. Bylo třeba prozkoumat okolí. Zamířila jsem o dvě ulice výš do parku Ladronka. Tam se přede mnou rozprostřela nekonečná plocha trávy, úhledných chodníků a cyklotras pro sportovce. Moje stále rozdrásané paty mi však dovolily ujít sotva kilometr. Odpočinula jsem si na lavičce a zavolala Gitě.

„Rebeko? Počkej, ztlumím hudbu,“ vyhrkla.
Z telefonu se ozýval refrén kapely Chinaski.

*Jsem tichý nájemník
v tichém domě
na hlučné ulici
Mám malý byt, málo času
v kapse jen drobné
Malou mám kuchyň
tichem vonící*

„No, už,“ vybafla Gita.
„Neruším?“
„Ale vůbec né. Jak se máš?“ Gita mluvila rychle.
Jako vždycky. Někdy jí nebylo ani rozumět.
„Mám se... Jo, jo, mám se dobře, co ty?“
„Ale tak znáš to, škola, samá práce. Co Jana, števe pořád?“

„Máme spolu kabinet, to víš, musíme vycházet.“

„Co Marek? Kdy máš ten rozvod? Počkej, spláchnu.“ Gita se na chvíli odmlčela.

Zleva se přiřítíl černý pes a očichával mi tenisky. Přiběhla maminka s dítětem v šátku a tahala ho za obojek ode mě. Nechtělo se mu.

„No, jsem tu,“ ozvala se Gita.

„Už jsme rozvedený.“

„No nekecej, kdy?“

„Pár dnů.“

„No prosím tě. A?“

„Nic, máme to za sebou. Už jsem se i odstěhovala. Představ si, na Prahu šest. Je tady krásně.“

„Byt?“

„Pokoj.“

„Jo pokoj,“ vydechla zklamaně. Určitě chtěla poznamenat, že bych si měla najít něco, kde budu mít absolutní soukromí. Jako ona. Protože bydlet v devětadvaceti v pronajatém pokoji...

„Půjdem někdy na kafe?“ zeptala se.

„Ráda, jak uzavřu klasifikaci. Nebo o prázdninách, to bude dost volna. Zavolám?“

„Budu se těšit.“

Kolem nosu mi projel cyklista v dresu. Funěl. Následovali ho dva muži na bruslích. Drželi se za ruce, synchronně se odráželi a popíjeli pivo.

První týden v novém pokoji jsem měla za sebou. Každý večer jsem usínala s hvězdami přímo nad hlavou. Pootevřeným oknem, což byla v horku nutnost, vanul vítr a já sledovala souhvězdí. Konečně jsem našla klid.

Školní rok končil, zbývalo vyklidit s dětmi třídu, kabinet, absolvovat pár výletů a výstav a rozdat vysvědčení. Jana dala ve škole výpověď a já byla zřejmě poslední, kdo se o tom dozvěděl. Máma mi volala ob den a nabízela mi, abych se přestěhovala k ní do Berouna. Obě jsme ale věděly, že k tomu nedojde. Domluvily jsme se, že přes prázdniny občas zajdeme na skleničku. Tady i tam.

Závěrečný den školy byl jako vždy dojemný, dostala jsem spoustu čokolády, kytek a voucher do Luxoru. S kolegyněmi jsme zašly na oběd.

Od té chvíle začaly dva bezstarostné měsíce prázdnin. Hodiny odpočinku, čtení knih a výlety. Bez stresu a hádek, na jakou dovolenou nás pošle Markova matka. Bez rad, která místa navštívit a kterým se vyhnout. Definitivně jsem si uvědomila, že mi vůbec nechybí. Panáček.

Pan Jurák na dvorku rozevřel slunečník a přes stůl přehodil ubrus. K večeru za domem sekal trávu nebo ji kropil. Nikdy jsem ve vile nikoho jiného nepotkala. O sobě nemluvil, ani o práci. Přes den odcházel

a vracel se nepravidelně. Střídal trička s límečkem a dvoje kratasy. S ničím mě neobtěžoval, za nic ne-
napomínal. Dokonce na jednu z poštovních schrá-
nek nalepil štítek s mým jménem.

Kolo jsem si nakonec pořídila. V Decathlonu měli akci a já se do ní se svým rozpočtem vešla. Denně jsem jezdila po okruhu na Ladronce a u stánku ha-
sila žízeň malinovou limonádou. Za červenec jsem přečetla *Hory zpívají* Nguyễn Phan Quê Mai, *Platfor-
mu* Michela Houellebecqa a *Deníky 1912–1925* Karla Teigeho. Dvakrát jsem zajela za mámou a ona mi to jednou oplatila. Zašly jsme do restaurace Na Mar-
jance a ze skleničky vína byla marinovaná vepřová panenka se zeleninovým salátem. Domů jsem ji ne-
pozvala, ačkoliv to bylo blízko. Mluvila o tom, že má sraz s nějakým notářem. Byla ostříhaná a to miká-
do jí moc slušelo. Zato já se necítila. Poslední dobou jsem ze sebe neměla radost. Konečky jsem měla pod lopatkami roztřepené a našla jsem si šedý vlas. Při pohledu do zrcadla se na mě dívalo moje starší já.

V srpnu se hodně ochladilo, přšelo v kuse osm dnů. Chodily jsme s Gitou do krytého bazénu a zašly se podívat do Kunsthalle na Klárově. Gita je bezprostřední, přístupná, s každým se dá do řeči, co si umane, to má. A je krásná. Vždycky mi záviděla dlouhé vlasy, hnědé oči, úzký pas, a já jí záviděla absolut-

ní svobodomyslnost. Bylo jedno, kolik nám je, vrace-
ly jsme se do školních let na přednášky lexikologie
a sémantiky českého jazyka a smály se úplně všemu.

Patnáctého srpna jsem odjela na dva dny k mámě.
Čekala na nádraží a usmívala se. V tašce táhla me-
loun a nenechala si ho vzít. Slunce pálilo do zad a ve
vzduchu bylo cítit babí léto. Šla svižně a já jí jako po-
každé nestačila. Jako by pořád někam spěchala. Teď
i tenkrát. Doma se rychle zula, zapnula sporák a oto-
čila maso. Pobídla mě, abych si sedla. Byla ráda, že
zase jednou přespím. Naplánovala, že zajdeme k tá-
tovi na hrob a odpoledne na plovárnu. Sama necho-
dí a holky v práci mají dovolenou. Holky v práci byly
dvě zdravotní sestry, pracuje s nimi na chirurgii.

Vyptávala se na Marka, ale já neměla co říct. Od
stěhování jsem ho neviděla. Napsal mi jen jednu
zprávu. Nechala jsem prý v koupelně hřeben. Neod-
pověděla jsem. Ani nevím, jestli někoho má, a vůbec
mě to nezajímá.

„Rebečko, pět let není zas tak málo,“ přežvykova-
la maso. „Mluvíš o něm, jako kdybys ho nenáviděla.“

„Jeho ne, jeho mámu ano. Mami, ty roštěnky jsou
výborný.“

„Já vím, já si s ní taky moc nerozuměla, vlast-
ně jsme si nikdy ani pořádně nepopovídaly. Ani na
svatbě.“

„Svatbu jsem chtěla jinde. Všechno jsem chtěla jinak. Já jsem si vlastně vzala ji.“

Máma se rozesmála. Upřímně. Až jí z toho nadskakovala ramena. Dlaní si zakrývala ústa. V očích se jí ale leskly slzy. Otočila se k oknu a zůstala tak.

„Jdem za tátou?“ odložila jsem příbor.

Chvilí mlčela a pokývala. Pak se zapřela a se syknutím vstala.

„Co je, mami?“

„Co?“ divila se.

„Něco tě bolí?“

„Nic, Rebečko.“

Cestu na hřbitov jsem znala nazpaměť. Chodívala jsem tam v dětství s ostatními dětmi okukovat hroby. Hlavně hrobečky dětí. Fascinovaly nás a zároveň děsily. Všechny náhrobky s fotkami batolat a dětí, které se dožily sotva deseti let.

Prošly jsme s mámou ulicí Pod Studánkou a za branou se vydaly doleva. Máma šla první, nesla smetáček a lopatku a rozhlížela se po korunách stromů. Zase mi nedalo nepročítat ty krátké promarněné životy. Nepřemýšlet, co bylo příčinou jejich smrti. A co to muselo znamenat pro jejich matky, otce.

Tátův náhrobek nešlo přehlédnout. Vypadal čistě jako posledně. Máma k němu chodí pravidelně. Zamete, vytrhá plevel, v zimě odklidí sněh.

Prof. MUDr. Michael Fiala, Ph.D., lékař, vědec, pedagog, spisovatel. Máma dlaní setřela zlatý nápis vyražený do černého kamene. „Víš, že tátovi vyjde ta poslední publikace? Říkala jsem ti o tom? Psali z nakladatelství.“ Klekla si a vydloubávala ukazovákem pampelišku vrostlou pod kamenný rám.

„Nevím.“

„Podej mi tu lopatku,“ pootočila se na mě. Pampelišku odtrhla a hodila stranou. „Byla jsem u notáře, byt a chatu máš v závěti.“

„Mami, prosím tě.“

„No co, je mi pětasedesát. Člověk nikdy... jau!“ zkontrolovala nehet na palci. „Neví.“

Neměla jsem chuť o tom diskutovat. A už vůbec ne tady. Máma to občas nakousne, ale mluví nejasně, ve zkratkách, a není to příjemné pro nikoho.

Stoupla si a zastínila si oči dlaní. „Hotovo, ne?“ usmála se. Posbírala plevel, odhodila ho obloukem do koše a vykročila.

Na koupaliště jsme nakonec nešly, hnaly se mraky, odpoledne jsme strávily doma. Máma mě pobízela, abych se zítra sešla s nějakými kamarádkami. Ale v Berouně už dávno nikoho nemám. Všechny holky se odstěhovaly. Načala prosecco a upekla rychlé šneky z koupeného listového těsta. Dohodly jsme se, že

přijede za týden do Prahy a zajdeme do botanické zahrady. Kytky milovala, na chatě pěstovala bylinky. Lehnout jsme si šly po půlnoci. Uložila mě v mém bývalém dětském pokoji a já do tmy počítala, kolik let jsem tam nespala.

Centrum Prahy bylo plné turistů, odhozených elektrických koloběžek, trdelníků a předražených restaurací. Proto jsem se mu raději vyhýbala. S Gitou jsme chodily kolem Vltavy, zvláště tam, kam nepřišlo moc lidí. Zašly jsme na koncert do Riegrových sadů a do letního kina do Kasáren Karlín. Gita byla nesmírně společenská. Vybavovala se s kdejákým mužem a všechno dokumentovala na Instagram. Měla dvacet pět tisíc sledujících, zatímco já jen tři sta dvacet. Zнала bezpočet triků, kouznila s efekty, do jedné fotky uměla dostat vícekrát stejnou postavu, aniž by strávila hodinu u Photo-shopu. Fotila přírodu, knihy, jídlo, mě. A její virtuální sledující ji zbožňovali. Byla ale i vzdělaná. Na škole se učila líp než já a uvažovala o doktorátu. Zajímala se o sociokulturní a typologická specifika didaktiky českého jazyka. Didaktiku zbožňovala. Bydlely jsme spolu kdysi ve studentském bytě. Jenže já se pak vdala. Do začátku školního roku zbývalo několik dnů. Akorát na to věnovat se připravám a zajít do školy na poradu. S mámou jsme strávily hezký půlden v botanic-

ké zahradě, kde jsem si z výprodeje přebytků koupila na stolek pár rostlin. Konečně jsem měla pocit, že jsem se zabydlela. Pan Jurák mi dovolil vyměnit koberec a pověsit si dva obrázky. Visely u Marka v obýváku a byly se mnou i ve studentském bytě s Gitou. Během covidu, když bylo moře času, koupil Marek barvy a obývací vymaloval. Pak už je nikdy nepověsil. Tchyně měla námitky, že se tam stejně nehodily.

V IKEA jsem si pořídila nové ložní prádlo a dvě prostěradla v akci. Střešní okno jsem nechávala na noc pootevřené a užívala si nejen božského pohledu na noční oblohu, ale i neuvěřitelného ticha.

Zrovna jako dneska. Lehla jsem si do nově povlečené postele a knihu odložila až dlouho po půlnoci. Zvenku se ozýval jen slabý štěkot černého psa v ulici pod námi a čas od času projelo tiše auto. Zdálo se mi, že jsem u moře, ležela jsem v horkém písku a deka se mi lepila na záda. Marek mi mazal rameno. Měl trochu šedivé vlasy a plavky, které jsem na něm nikdy neviděla. Krém roztíral důsledně až ke krku.

„Rebeko,“ slyšela jsem jeho vzdálený hlas. „Rebeko.“

Procitla jsem.

„Rebeko.“

K smrti jsem se lekla. U postele opravdu klečela postava. V šeru jsem rozpoznala hlavu s prořídlymi

vlasý. Sevřelo se mi hrůzou hrdlo. „Rebeko,“ šeptal rozrušeně.

„Co?“ nezmohla jsem se na víc. Prudce jsem se posadila a strčila do něho. Pan Jurák zrychleně dýchal. „Počkej, já jen,“ drmolil. Stále klečel, pak se postavil a povalil mě.

„Ne!“ křičela jsem, ale s každou vteřinou jsem cítila, jak mi dochází energie. Jak se mi svírá krk. Nešlo se nadechnout, nemohla jsem mluvit. Měla jsem hrozný strach. Odstrkávala jsem ho. Byl neobratný, ale těžký. Štítla jsem se ho dotýkat, a zároveň s ním bojovala.

„Rebečko,“ mumlal, pevně mi držel zápěstí a mezitím se mě snažil pohladit upocenou rukou. Uhýbala jsem, kopala doprázdna. „Nechte mě!“ vykřikla jsem. Svůj hlas jsem ale nepoznávala.

„Já ti nechci ublížit. Nechci. Pojď sem.“ Pokládal se na mě horkým tělem. „No pojď.“

„Ne! Ne!“

„Ale no tak,“ funěl.

„Ne!“

Konečně se mi podařilo vysmeknout. Nevím, kde se ve mně vzala odvaha, ale kopla jsem ho kolenem do tváře. Vyjekl, chytil se za nos a pomalu se svezl z kraje postele na zem. Rozdýchával bolest.

„Vypadněte. Slyšíš, vypadni!“ řvala jsem jako smy-

slů zbavená. Nebyla jsem to já, nebo možná byla, ale takovou jsem se neznala.

Popotahoval. Nejspíš mu tekla krev z nosu.

„Ven!“ zaječela jsem.

„Kurvo!“ zachrčel, zvedl se a práskl za sebou dveřmi.

Klepala jsem se. Třásla se tak moc, až mi drkotaly zuby. Na rukou jsem cítila jeho kolínskou. Cítit byla i v pokoji. Zvedal se mi žaludek. Překotně jsem se oblékala. Nešlo se trefit do nohavic. Chvěla jsem se čím dál víc. Popadla jsem kabelku, mobil, nůž od večere a sbíhala schody. Brala je po dvou. U branky jsem se nemohla strefit do klíčové dírky. Strašně jsem se bála.

Běžela jsem ulicí a vytáčela Gitu. Byly dvě ráno, musela spát. Telefon vyzváněl. Utíkala jsem směrem k Hradu. Proběhla kolem Lorety a spustila se k nádvoří. Míjela jsem skupinky přiočilých cizinců a podivná individua. Napadlo mě projít Hradčanskou a noční tramvaj se dostat ke Gitě na Letnou. Třeba se zatím vzbudí. Cítila jsem na sobě pořád jeho upoceně pracky. Vůbec jsem nevěděla, co se sebou.

„Co je?“ volala mi Gita v šest ráno.

„Prosím tě.“ Zase mi bylo do pláče. „Prosím tě, jsi doma?“

„Kde bych byla?“ divila se rozespale.

„Můžu k tobě?!“ vyhrkla jsem.

„Co? Teď ráno?“ protáhla Gita slabiky.

„Můžu?“

„Tak pojď.“

Zaplatila jsem dva čaje v non stopu a vydala se k ní.

Gita mi odemkla v županu. Musela sejít na ulici, nefungoval elektrický zámek.

„Fuj, to už je po ránu zima,“ ušklíbala se. Rozhlédla se po chodníku a popostrčila mě dovnitř.

Cestou do bytu jsme mlčely. Dvakrát se po mně ohlédla, musela něco tušit. Ramenem strčila do dveří a zula si sandále.

„Gito, on mě přepadl!“ spustila jsem u botníku.

„Kdo?“ Nohou ke mně přisunula bačkory.

„On. Nemůžu, nemůžu ani mluvit.“ Znovu jsem se rozklepala.

„Udělám kafe, sedni si.“

Sesula jsem se v kuchyni na židli. Bolela mě hlava, pálily oči. Pořád jsem si připadala špinavá, ulepená jak ty jeho ruce.

„Tak co se stalo?“ postavila přede mě kávu. Župan se jí na hrudi rozjížděl, přidržovala si ho rukou.

„Prostě jsem spala, najednou jsem ucítila ruku.“

„Kde?“ skočila mi do řeči.

„Na rameni, tady, tady, na rameni. A pak tady!“

„Uklidni se, prosím tě, já ti nerozumím.“

„Osahával mě.“ Zase se mi dělalo špatně od žaludku.

„Šmátral po mně, něco šeptal, pak jsme se prali, ležel na mně, kopla jsem ho, kopala jsem pořád, křičela, byla tma,“ drmolila jsem a Gitě tuhl úsměv.

„Ten domácí?“ zhrozila se.

„Jurák,“ přikývla jsem.

„Aha, pan Čurák,“ zahlásila ironicky. „No, tak to je na trestní oznámení.“ Usrkla z hrnku a mrkla na telefon. Ustavičně jí na displeji naskakovala upozornění z Instagramu.

„Já už nemůžu,“ položila jsem obličej do dlaní. Vyhřkly mi slzy.

„Udělal ti něco horšího?“

„Ne, ne, prali jsme se. Bránila jsem se, ale pořád mě ohmatával, dejchal na mě.“

„Rebeko, zachovala ses skvěle. Vyřeší se to, neboj. Přejde to, přejde,“ tišila mě a hladila po zádech. „Bude to dobrý, bude, neboj.“

„Jak na tohle mám zapomenout?“

„Potřebuješ si odpočinout.“

Podívala jsem se na ni. Její hlas byl odhodlaný, ale pohled méně. V garsonce měla jednu rozestlanou postel, jídelní stůl a křeslo s televizí. Obě jsme věděly, že pro mě tu místo není.

„Potřebuju žít,“ zavzlykala jsem.

„Vyřešíme.“

„Nemůžu tam jít,“ přeskočil mi hlas.

„Půjdu tam s tebou. Neboj. Tohle mu neprojde, tohle ne!“

Seděla jsem a dívala se z okna na probouzející se nový den, který rozhodně nebyl pro mě. Do hlavy se mi kradla myšlenka, jestli jsem se přece jen něčím nepříčinila, aby se tohle stalo. Kdybych se víc snažila udržet vztah s Markem, kdybych to nevzdala. Kdybych měla lepší intuici pro to rozpoznat, co je Jurák zač. Možná jsem se k němu chovala moc přátelsky. Kdybych šla bydlet k mámě, nestalo by se to.

„Rebeko, neřvi a pojď si lehnout,“ vyrušila mě Gita. Zatahala mě za rukáv a vedla pomalu k posteli. Nevnímala jsem. Přikryla mě a zatáhla závěsy. Ještě dlouho mě držela za ruku, pak vstala a zavřela dveře.

Probudila jsem se s bodnutím u srdce. Venku byla zase tma. Gita seděla při slabém světle u stolu. Místností voněla pečená ryba.

„Dobrý?“ otočila se po mně.

„Ne,“ schovala jsem hlavu pod peřinu.

„Najíme se, dáme si víno a zejtra tam zajdeme pro věci,“ odpověděla přívětivě.

„Kam to všechno dám?“ posadila jsem se.

„No, sem, kam jinam? A budeme hledat bydlení.“
Teď už mluvila rázněji. Jako matka k dceři.

„Sem se nevejdeme, nemůžu ti to udělat. A nechci ho vidět!“ křikla jsem.

„Tak tu bude chvilku skladiště, no!“

„Já tam nemůžu přece jít, chápeš?“ plácla jsem sebou znovu o postel.

„Musíš se přemoct.“ Gita šla ke sporáku a nabrala jídlo na talíře. „Nemáš na hypotéku?“ olízla si prsty.

„Nemám.“

„Když se to podařilo mně...“ podala mi příbor. Než začala jíst, rybu vyfotila.

„Všechny úspory jsem dala do rekonstrukce Markova bytu.“

„Jez,“ pobídla mě. „Pozejtří nám začíná škola, musíme všechno stihnout.“

Příbory cinkaly o talíře a mně bylo s každým soustem hůř.

Gita se zvedla a s plnou pusou odešla do předsíň pro spacák a karimatku. Z ulice doléhaly hlasy ze zahradní restaurace. Na stole se slabě rozezněl její telefon.

*Zamknu se ve svém psacím stole
v nejmenší zásuvce vpravo dole
zamknu se zevnitř a spolкну klíč
jen tma a ticho
... jsem tichý nájemník*

Na Břevnov jsme zajely druhý den. Jurák nebyl doma. Cpalý jsme s Gitou věci do kufrů a to, co jsem si stačila za prázdniny nakoupit, do Gitiných tašek. Nového ložního prádla jsem se ani nedotkla. Každou vteřinu jsem slyšela kroky a Gita mě napomínala, abych nebyla hysterická. Uklidňovala mě, že má v kapse pepřový sprej, který už jednou úspěšně použila. V pokoji byla stále cítit Jurákova kolínská, ale Gita necítila nic. Kytky jsme zabalily do novin a knihy pěchovaly do krosny.

„Pěkně ho udáš, panáčka!“ postavila s heknutím kufr na kolečka.

Poprvé jsme se rozesmály. Panáčka Gita znala. Věděla toho o Markovi dost.

„Nikomu nedokážu, že mě napadl.“

„Vymyslíme.“

„Slyšelas?!“ zatrnulo ve mně.

„Ne. Ještě obrazy,“ ukázala na stěnu.

„Slyším kroky!“

Gita sejmula obrázky ze zdi a opřela je o postel. Pak pootevřela dveře a mlčela. „Nikdo tam není, Rebeko, prosím tě, neboj.“ Dveře zavřela a pohladila mě po rameni. „A kdyby, já bych mu něco řekla,“ poplácala kapsu s pepřákem. „Předtím bych si ho ale vyfotila, sráče.“

Vypadalo to, jako by si snad Gita přála, aby ten člověk přišel. Závíděla jsem jí její povahu. S každým byla hned hotová.

„Hotovo?“ rozhlížela se.

„Kolo,“ pípala jsem.

„Cože?“ vyvalila oči. „No, tak to nevím, kam ten krám dáme.“

„Nechám ho tu.“

„Nesmysl! Ale do auta se nevejde. Vymyslíme venku.“

Věci jsme táhly nadvakrát. Všechno se ve mně svíralo. Každou chvíli jsem čekala, kdy se ta zrůda zjeví, i když přes den nebýval doma. Vracel se ale nepravidelně.

Naposledy jsme vyběhly nahoru a zkontrolovaly pokoj.

„Pojď. Prosím tě,“ naléhala jsem na Gitu. Ta se ale s klidem nakláněla nad radiátor.

„Počkej,“ narovнала se. Sáhla do boční kapsy kabelky, vytáhla krabičku a něco vhodila za topení.

„Co to je?“ Nestačila jsem ani doříct a pokojem se linul neuvěřitelný smrad.

„Trescí játra, milá,“ usmála se. Vystrčila mě ze dveří a ve vteřině zabouchla.

Venku nastartovala, já sedla na kolo a vyrazily jsme na Letnou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tichý nájemník***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.